

Dopis od preláta (listopad 2014)

Prelát mluví o království Ježíše Krista, který si především přeje být Králem „našich myšlenek, slov, skutků i činností“.

04.11.2014

Nejdražší, ať mi Ježíš chrání mé dcery a mé syny!

Možná se opakuji, ale dělám to záměrně: kolik díky musíme vzdávat Bohu každý den za tolik dobrodiní, která nám prokazuje, a úplně chápu, že náš Otec často psával a říkal:

semper in lætítia!, když viděl, jak nám nebesa žehnají.

Víme o mnohých milostech, které Bůh udělil na přímluvu blahoslaveného Álvara v týdnech, které uplynuly od 27. září. Vidíme opět, jak svatost zazáří, když ji Církev uzná v některém ze svých synů. Někdy ji nevnímáme, protože se rozptylujeme a nedoceňujeme tuto Boží přítomnost. Dcery a synové moji, přesvědčme se, že víra nám pomáhá kráčet pevně uprostřed proměnlivosti dějin: Prozřetelnost všechno řídí směrem k plnosti Božího království, které Ježíš Kristus na zemi zřídil.

Na nás křesťanech je, abychom zpřítomňovali plody vykoupení, které Ježíš Kristus přebohatě uskutečnil svým životem, smrtí, vzkříšením a nanebevstoupením. A prosíme o to na přímluvu dona Álvara, když Boha prosíme, abychom

dokázali proměňovat všechny okamžiky a okolnosti svého života v příležitost k milování tebe a ke službě království Ježíše Krista.

Rozšířit Kristovo království do všech končin země, na lidi, kteří teď žijí, i na ty, kteří teprve během let přijdou, to je úžasný úkol – skutečné božské a lidské dobrodružství – který Pán zadal všem křesťanům, když apoštolům přikázal: *jděte do celého světa a kažte evangelium všemu stvoření*¹. S jakou pedagogickou neúnavností nám to předkládal k úvaze sv. Josemaría! Aby se takový záměr stal skutečností, živme v sobě touhu každý den zvyšovat apoštolský náboj, prosit Pána, aby svého Ducha seslal na všechny lidi a rozdrtil překážky, které vůči jeho působení můžeme stavět ve svých duších.

Toto úsilí nesmí zůstat přeludem, musíme si osvojit velmi osobním způsobem ono ***chceme, aby Kristus***

kraloval, které tepalo v srdci našeho Otce už od počátků Opus Dei a které nám opakoval don Álvaro. Od chvíle, kdy poznal Dílo, pronikal stále hlouběji do bohatství vnitřního života svatého Josemaríi, a tak vychutnával a miloval ony střelné modlitby našeho zakladatele:

Regnáre Christum vólumus!; Deo omnis glória!; Omnes cum Petro ad Iesum per Mariám! Tyto jasné a náročné souřadnice jednání podněcovaly v blahoslaveném Álvarovi potřebu nechat kralovat Krista ve svém srdci tím, že bude veškerou slávu dávat Bohu plně spojený s Církví a s papežem na přímluvu Nejsvětější Panny a bude doprovázet celé lidstvo.

Jsou to úvahy, které se ukazují být velmi příhodné pro tento měsíc, kdy se připravujeme na slavnost Krista Krále. Každého a každé z nás se náš Otec ptá: ***Kde je ten král? Kde je Kristus, kterého chce Duch svatý***

***utvářet v naší duši? Nemůže být v
pýše, která nás odlučuje od Boha,
nemůže být v nedostatku lásky,
který nás izoluje. Tam Kristus být
nemůže, neboť tam člověk zůstává
sám². Bůh touží kralovat především
v našem uvažování, slovech, dílech a
jednáních. Ale co bychom mu asi
odpověděli – pokračuje náš Otec –,
kdyby se zeptal: „A jak mě ty
necháš v sobě kralovat?" Já bych
mu odpověděl, že k tomu, aby u
mne kraloval, potřebuji hojnost
jeho milosti. Jedině tak i poslední
zabušení srdce, poslední výdech,
skomírající pohled, to
nejobyčejnější slovo, ta nejprostší
myšlenka bude vyjadřovat slavné
Hosana na počest mého Krista
Krále³.***

Když se modlíme Otče náš, prosíme o
příchod Božího království: *advéniat
regnum tuum⁴*. Ačkoli víme, že už je
přítomno ve světě – *regnum Dei intra
vos est⁵*, Boží království je mezi vámi

–, ještě se musí projevit ve své plnosti. Podle slov našeho Pána, toto království si počíná jako semínko, které roste tiše uprostřed pole, i když společně s pšenicí se objeví také koukol, který zasévá nepřítel; a pomocí kvasu se ta nejlepší mouka promění v chutný chléb. Těmito podobenstvími Ježíš Kristus vykládá povahu Božího království pro všechna období dějin, též pro to naše. A protože jeho království není z tohoto světa⁶, neprojevuje se hlučně a okázale, ačkoliv je na zemi přítomno a stále roste až do svého slavného zjevení na konci časů.

«Toto Kristovo dílo je vždycky tiché, není okázalé. Právě v pokoře být Církví, žít každý den evangelium, roste onen velký strom opravdového života. Těmito pokornými začátky nás Pán povzbuzuje, abychom, rovněž v pokoře Církve dneška, v chudobě našeho křesťanského života, dokázali spatřovat jeho přítomnost a

mít tak odvahy vycházet mu vstříc a zpřítomňovat na této zemi jeho lásku, která je silou míru a opravdového života»⁷. Ačkoliv v dějinách nechybí události, které jako by nasvědčovaly opaku, toto dopuštění nebes je způsob, jakým jedná Bůh, který chce uskutečnit svůj plán spásy «při respektování naší svobody, protože láska, ze své vlastní přirozenosti, se nemůže vnucovat. Proto Církev je v Kristu místem přijetí a zprostředkování Boží lásky. Z tohoto pohledu je jasně vidět, jak svatost a misijní povaha Církve představují dvě strany téže mince: jenom nakolik je svatá, tedy nakolik je plná Boží lásky, může Církev plnit své poslání. A právě pro tento úkol si ji Bůh vyvolil a posvětil jako své osobní vlastnictví»⁸.

Ježíš Kristus je Král vesmíru pro svoje vtělení a svoje vítězství na kříži⁹. A preface ze slavnosti nám představuje některé vlastnosti tohoto

království: *království pravdy a života, království svatosti a milosti, království spravedlnosti, lásky a pokoje*¹⁰. Objevme v těchto výrazech rozličné projevy Kristova vítězství, když se duše ukazují být poddajné působení Ducha svatého. Tyto výrazy nám pomohou připravit se na tento veliký svátek, ve kterém obnovíme zasvěcení Opus Dei nejsvětějšímu a milosrdnému Srdci Ježíšovu.

Království pravdy a života. Tak dal najevo Ježíš Pilátovi: *Já jsem král. Já jsem se proto narodil a proto jsem přišel na svět, abych vydal svědectví pravdě. Každý, kdo je z pravdy, slyší můj hlas*¹¹. Římský prokurátor nechtěl naslouchat Ježíšovým slovům. *Quid est veritas?*¹², co je to pravda?, odpověděl s nechutí, když se otočil k Mistru zády. Dnes se to stejné děje na mnoha místech. Nechybějí lidé, kteří smutně zavrhnou Právdu, nepřipouštějí, že pouze

Kristus je *ta Cesta, Pravda a Život*¹³. A zůstávají v temnotě hříchu.

Napravujme to nejhorší zlo, které se může stvoření přihodit: dobrovolně se uzavřít Pravdě a Životu, kterým je Kristus, protože srdce se zatvrdí ve zlu a zabrání působení uzdravující milosti Utěšitele. Papež, svatý Jan Pavel II., napsal, že působení Ducha svatého «nachází v duši člověka, který se nachází v takovém stavu, vnitřní překážku, jakousi nepropustnost svědomí, duševní rozpoložení jakoby utvrzené svobodnou volbou (...). V naší době tomuto postoji mysli a srdce odpovídá zřejmě *ztráta smyslu pro hřích* (...), která jde ruku v ruce se „ztrátou smyslu pro Boha“»¹⁴.

Zároveň mějme na mysli, že moc Boží je nekonečně větší než tyranie hříchu. Neponechme nejmenší skulinu osobní malomyslnosti, když kolem sebe vidíme tolik zapomínání

na Boha a pohrdání jeho
přikázáními. Prosme Nejsvětější
Trojici, ať tato prázdnota nás
nezasáhne, více se utíkejme k moci
Ducha svatého, abychom
demaskovali hřích a do srdcí vlili
lítost. On, jak učí Pán, *usvědčí svět z
hříchu, ze spravedlnosti a soudu*¹⁵.
Vírou budme přesvědčeni, že *Bůh
neposlal svého Syna na svět, aby svět
odsoudil, ale aby skrze něj byl svět
spasen*¹⁶. A tedy «usvědčovat o tom,
co se týká hříchu a spravedlnosti –
říká sv. Jan Pavel II. – má za svůj cíl
spásu světa a spásu lidí»¹⁷.

Sv. Josemaría nám ukazoval
vhodnou cestu ke spolupráci na
nastolení Kristova království
navzdory překážkám: ***všichni víte,
že v životě světa i v životě Církve
jsou těžkosti. Že tyto těžkosti od
nás žádají – od nás všech – počínat
si lépe, být věrnější. Že v těchto
chvích nevěrnosti Pán očekává
od každého z vás a ode mě věnost,***

lásku. Že musíme zůstávat klidní, že všechny rozbouřené vody se ztiší, kal klesne ke dnu a zůstane voda pitná. A že ty hory, které se zdají, že nám nedovolují vidět horizont, se sníží: montes sicut cera fluxérunt a facie Domini (Žl 96 [97], 5), říká Písmo, hory, jako by byly z vosku, se rozplynou před Božím záměrem. Protože Boží záměr je záměr lásky a milosrdenství. Misericórdia Dómini plena est terra (Žl 32 [33], 5), země je plná Božího milosrdenství. Pán nás moc miluje, každého z vás a mě, ale bude nás milovat víc, když budeme milovat jeho Církev, která je naší Matkou a která je ztrápená¹⁸.

Království svatosti a milosti: další charakteristika Božího království, důsledek toho, když se přilne ke Kristu, Pravdě a Životu. Působením Ducha svatého se při křtu křesťan promění v Boží dítě a v dalších

svátostech – zvláště v eucharistii – se více a více ztotožňuje s Ježíšem Kristem, až tak, že může říkat se sv. Pavlem: *už nežiju já, ale žije ve mně Kristus. A život, který nyní žiji v těle, žiji ve víře v Božího Syna, který si mě zamiloval a vydal sebe samého za mě*¹⁹. Toto ztotožnění bere ohled na osobitost každého člověka: ***musíte být natolik rozdílní, jako jsou různorodí nebeští svatí, protože každý má své naprosto jedinečné osobní rysy. – A zároveň natolik podobní jedni druhým tak jako svatí, kteří by nebyli svatými, kdyby se každý z nich nebyl ztotožnil s Kristem***²⁰.

Dnešní svátek, slavnost Všech svatých, nám ukazuje tuto úžasnou jednotu a rozličnost vlastní křesťanskému životu. Blahořečení dona Álvara a Pavla VI. před několika dny jsou také projevem obdivuhodného Božího působení, které posvěcuje svoje děti ke slávě

Boží a k dobru Církve. Proto radost evangelia je radostí, kterou nám nic a nikdo nikdy nevezme (srov. Jan 16,22). Nešvary našeho světa – a nešvary Církve – by neměly být záminkou k oslabení našeho nasazení a naší horlivosti. Považujme je za výzvy k růstu. Pohled víry je navíc schopen rozpoznat světlo, které Duch svatý vždycky šíří uprostřed temnot (...). Naše víra má být schopna zahlédnout víno, v něž se může voda proměnit, a pšenici rostoucí mezi plevem. Padesát let po Druhém vatikánském koncilu, třebaže zakoušíme bolest nad ubohostmi naší doby a jsme daleci naivního optimismu, nesmí větší realismus znamenat menší důvěru v Ducha ani menší velkodušnost²¹.

Tato jistota víry osvěcuje temnoty, které se občas zdají nad lidstvem houstnout. Bůh může víc! On ve své nekonečné moudrosti a

všemohoucnosti má schopnost vytěžit dobro ze zla, a proto víra je kořenem nadpřirozeného optimismu, velice důležitého, který má vždycky křesťana vést. Duch svatý je skutečně naším *Utěшитelem*, naším advokátem, který nás brání, jak to vyjadřuje tento výraz.

Když se Boží království usadí v hloubi duše, děje se to, co volá preface mše svaté z Krista Krále: skrze osobní apoštolát projevuje se jako *království spravedlnosti, lásky a pokoje*. Tehdy ze srdce křesťana raší spravedlnost a milosrdenství, kterými se nakazí další osoby, až tím nasáknou lidské struktury. A my, Boží děti, které známe tento dar, se, slovy našeho zakladatele, proměníme v ***rozsévače pokoje a radosti***.

Zítřka slavíme památku věrných zemřelých. Budme velkorysí v nabízení pomoci – na prvním místě

mše svaté – duším v očistci, zvláště těm, které to nejvíce potřebují.

Dojímá mě myslet na to, jak je náš Otec miloval a jednal se všemi, kteří nás předešli v pozemském putování: se svými dcerami a svými syny, se svými rodiči a sourozenci a – s tou stejnou náklonností – též s těmi našimi, se všemi dušemi v očistci, svými **dobrymi přítelkyněmi**. Bylo hmatatelné jeho přesvědčení, že *vita mutatur, non tollitur*²², život se mění, neztrácí, když jsme následovali Pána.

S radostí vám oznamuji, že třetího tohoto měsíce pojedu do Moskvy. Už nyní mě svojí modlitbou doprovázejte na této cestě. A v sobotu 8. listopadu vysvětlím na jáhny 32 vašich bratří. Modleme se za ně, aby byli svatí, a za všechny služebníky Církve od papeže až po posledního sotva vysvěceného a každého z nich vroucně milujme. 28. listopadu, na výročí zřízení Díla jako osobní prelatury, budeme zvláště

děkovat Nejsvětější Trojici za definitivní právní uspořádání *Opus Dei*, této *částičky Církve*, kterou tvoříme kněží a laici a která tolik usnadňuje naši službu Církvi a duším.

Pokračujte v modlitbě za plody nedávné mimořádné synody biskupů a za všechny ostatní moje úmysly.

Se vší láskou vám žehná

váš Otec

+ Javier

Řím, 1. listopadu 2014.

1 *Mk* 16, 15.

2 Sv. Josemaría, *Jít s Kristem*, č. 31.

3 *Tamtéž*, č. 181.

4 *Mt* 6, 10.

5 *Lk* 17, 21.

6 Srv. *Jan* 18, 36.

7 Benedikt XVI., *Homilie*, 15-VI-2008.

8 *Tamtéž*.

9 Srv. Pius XI., encyklika *Quas primas*, 11-XII-1925.

10 Římský misál, Slavnost Ježíše Krista Krále, *Preface*.

11 *Jan* 18, 37.

12 *Tamtéž*, 38.

13 *Jan* 14, 6.

14 Sv. Jan Pavel II., encyklika *Dominum et vivificantem*, 18-V-1986, č. 47.

15 *Jan* 16, 8.

16 *Jan* 3, 17.

17 Sv. Jan Pavel II., encyklika *Dominum et vivificantem*, 18-V-1986, č. 27.

18 Sv. Josemaría, Poznámky z rodinného setkání, 11-XI-1972.

19 *Gal* 2, 20.

20 Sv. Josemaría, *Cesta*, č. 947.

21 Papež František, apoštolská exhortace *Evangelii gaudium* (*Radost evangelia*), 24-XI-2013, č. 84.

22 Římský misál, Preface za zemřelé I.

.....

pdf | dokument generován automaticky
z [https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/
dopis-od-prelata-listopad-2014/](https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/dopis-od-prelata-listopad-2014/)
(06.08.2025)